SHADOW

ข้อความจากคนตาย...เปิดประตูสู่ความจริง

ฆาตกรรม คืนจันทร์ดับ

ควักยองอิม (곽영임) : เขียน

ชฎาพร จารย์ปัญญา : แปล

Chapter 1

จันทร์ดับ

New moon

ตัวอย่าง

1

เสียงโทรศัพท์ดังขึ้นท่ามกลางห้องมืด เป็นเสียงทุ้มๆ จากโทรศัพท์ภายใน ไม่ใช่โทรศัพท์มือถือ

หัวหน้าทีมชอนจุงอิลลืมตาขึ้นทันทีเหมือนยังหลับไม่สนิท เขาไม่ชักช้ายันตัวขึ้นจากเตียง เอื้อมมือไปหยิบโทรศัพท์ภายใน เช็กต้นสายที่โทร. เข้ามาแวบหนึ่ง แล้วมองนาฬิกาดิจิทัลบนโต๊ะพร้อมปรับเสียงพูด

เวลา 06.47 น. โทร. มาจากตึกหลักชั้นห้า หอผู้ป่วยวีไอพี

"หัวหน้าทีมฝ่ายรักษาความปลอดภัยครับ"

"ขอโทษที่โทร. มาตั้งแต่เช้านะคะหัวหน้าทีม โจอึนซุกจากหอผู้ป่วยวีไอพีค่ะ"

"ไม่เป็นไรครับ ไม่ทราบว่ามีเรื่อง..."

"อาจไม่ใช่เรื่องใหญ่ แต่ฉันคิดว่าปรึกษาคุณก่อนดีกว่าค่ะ"

"เชิญครับ"

"วันนี้ฉันมาทำงานสายนิดหน่อย แต่ออกมาแล้วยังไม่เจอแซดบยอลเลยค่ะ"

ตัวอย่าง

แซดบยอลเป็นผู้ช่วยพยาบาลประจำกะกลางคืนในหอผู้ป่วยวีไอพีของตึกหลัก ต้องส่งเวรกับพยาบาลโจซึ่งทำงานกะเช้าทุกวันตอน 06.30 น.

"แต่ที่น่าแปลกคือ..."

พยาบาลพูดเสียงเบาลง

"ฉันลองเช็กดูหมดแล้วค่ะ เธอไม่ได้อ่านข้อความที่ส่งไป โทร. ไปก็ไม่รับสาย...แน่นอนว่ายังไม่ได้ส่งเวรกันเลยค่ะ เธอไม่ได้อยู่ที่ห้องท่านประธาน ในห้องน้ำก็ไม่มี..."

"แซดบยอลเนี่ยนะครับ"

"หัวหน้าทีมก็รู้ว่าปกติแซดบยอลไม่ใช่พวกไม่รับสาย หรือโดดงานไปเงียบๆ"

อย่างที่พยาบาลโจบอก ปกติแซดบยอลไม่ใช่คนแบบนั้น

"ท่านประธานยังปกติดีค่ะ ฉันเลยอยากให้หัวหน้าทีมช่วยตามหาแซดบยอลก่อนที่จะต้องรายงานหัวหน้าพยาบาลค่ะ"

พยาบาลโจขอร้องอย่างเกรงอกเกรงใจ

"โอเคครับ ผมจะขึ้นไปเดี๋ยวนี้"

"ก่อนขึ้นมาช่วยแวะดูที่ห้องแซดบยอลหน่อยได้ไหมคะ"

แซดบยอลไม่น่าอยู่ห้องพักในเวลาแบบนี้ แต่อย่างไรก็จำเป็นต้องตรวจสอบ

หัวหน้าทีมชอนสวมเสื้อเชิ้ตพร้อมสูทออกมายังโถงทางเดิน และวิ่งขึ้นไปที่ชั้นสอง ร่างกายของเขายังแข็งแรงสมเป็นอดีตตำรวจแม้จะเข้าสู่วัยห้าสิบแล้ว เขาเป็นผู้รับผิดชอบด้านความสงบและความปลอดภัยทั้งหมดในรอยัลทาวน์ ซึ่งได้ชื่อว่าเป็นโครงการที่พักอาศัยหรูที่ดีที่สุดในเกาหลีใต้

ห้องพักของแซดบยอลอยู่ชั้นสอง สุดทางเดินฝั่งตะวันออก เขากดกริ่งอย่างเร่งรีบ ทว่าไม่มีเสียงตอบรับ

ตัวอย่าง

หลังจากกดกริ่งซ้ำอีกหลายครั้ง หัวหน้าทีมชอนก็รีบสาวเท้าจนแทบวิ่งไปทางประตูใหญ่

เมื่อออกจากประตู Helper's House หัวหน้าทีมชอนได้กลิ่นไฟทอนไซด์[1] ซึ่งกระจายตัวเมื่อน้ำค้างยามเช้าซึมผ่านป่ากว้างใหญ่ ลอยมาเตะจมูกทันที

'ตึกหอพักพนักงาน' หรือที่เรียกกันว่า Helper's House เป็นอาคารสองชั้น เมื่อผ่านประตูหน้าเข้าไป จะพบสำนักงานนิติบุคคลกับบันไดขึ้นไปยังชั้นสอง นอกจากพื้นที่ส่วนกลางอย่างสำนักงานนิติบุคคล ห้องเก็บของและห้องนั่งเล่น ที่ชั้นหนึ่งยังมีห้องพักแบบโรงแรมอีกสิบห้อง และชั้นสองอีกยี่สิบแปดห้อง แม้ตามหลักแล้วจะเป็น 'หอพักพนักงาน' แต่ด้วยความกว้างและหรูหรา พร้อมบริการทำความสะอาดฟรี เลยกลายเป็นที่พักในฝันของพวกพนักงานที่ยังโสด เนื่องจากห้องพักที่นี่มักเต็มอยู่ตลอด รวมถึงเกณฑ์การเข้าพักยังพิจารณาจากลำดับความสำคัญของหน้าที่ คนที่พักอยู่ส่วนใหญ่จึงเป็นพนักงานที่ทำงานในตึกหลัก

ตึกหอพักเป็นอาคารเสริมจากตึกหลัก แต่ไม่ได้เชื่อมต่อกันโดยตรง

การไปยังตึกหลักต้องขึ้นทางลาดยาวประมาณห้าสิบเมตรไปตามแนวสวนที่จัดไว้อย่างมีเอกลักษณ์เฉพาะตัว ให้ความรู้สึกที่ทั้งแปลกตาและลึกลับน่าค้นหา สองข้างทางขนาบด้วย 'ตึกรอยัล' สี่หลัง ซึ่งเป็นที่พักของลูกบ้านระดับพรีเมียม กำลังเปิดไฟสว่างจ้าล้อมรอบตึกหลักราวกับคอยคุ้มกัน แต่ละตึกมีเอกลักษณ์และความสวยงามในแบบของมัน แต่ในขณะเดียวกันก็ช่วยเน้นตึกหลักให้ดูโดดเด่น ส่งผลให้ทัศนียภาพของรอยัลทาวน์

---

[1] ไฟทอนไซด์ (Phytoncide) คือสารธรรมชาติที่พืชบางชนิดปล่อยออกมาเพื่อป้องกันตัวเองจากเชื้อโรค เช่น แบคทีเรีย เชื้อรา หรือแมลงต่างๆ โดยเฉพาะพืชที่มีน้ำมันหอมระเหย อย่างต้นสน ยูคาลิปตัส หรือไม้หอม

ยิ่งตระการตา

หัวหน้าทีมชอนกำลังเดินขึ้นเนินไปยังตึกหลัก แต่แล้วก็ชะลอฝีเท้าลงชั่วขณะแล้วหันกลับไปมอง หน้าต่างห้องของแซดบยอลในหอพักมืดสนิทดังคาด เขาจึงเร่งฝีเท้ามุ่งหน้าไปยังตึกหลัก

ตึกหลักเป็นอาคารพื้นที่สามร้อยพยอง[2] สองชั้นใต้ดินและห้าชั้นเหนือพื้นดิน แต่ความจริงกลับสูงเป็นสองเท่า ทำให้ความสูงจริงใกล้เคียงกับตึกสิบชั้น ทางตะวันออกเฉียงเหนือของล็อบบี้ชั้นหนึ่งเป็นภัตตาคารแบบจองล่วงหน้าสำหรับลูกบ้านโดยเฉพาะ ทางตะวันตกเฉียงเหนือมี 'ซาลอนคาลลิโอเป' ซึ่งเป็นแกลเลอรีและคอนเสิร์ตฮอล

ชั้นสองเป็นห้องตรวจและรักษาสำหรับลูกบ้านระดับพรีเมียม ชั้นสามประกอบด้วยพื้นที่สำนักงาน รวมถึงห้องประธานกรรมการและห้องประชุม ชั้นห้าเป็นที่ตั้งของหอผู้ป่วยวีไอพีสำหรับประธานวอนเซควอน ผู้สร้าง 'รอยัลทาวน์' อันยิ่งใหญ่นี้

พอเข้ามายังล็อบบี้ของตึกหลัก รปภ. ที่เข้ากะเช้าตอนหกโมงเช้าก็ลุกขึ้นทักทาย

หัวหน้าทีมชอนพยักหน้าเบาๆ แล้วตรงไปขึ้นลิฟต์ทันที เขาแตะบัตรรักษาความปลอดภัยที่แผงควบคุม ซึ่งมีเครื่องหมาย G, 1, 2, 3, 5, RF แล้วกดปุ่มชั้นห้า ลิฟต์เคลื่อนขึ้นอย่างช้าๆ และมั่นคงสมเป็นตึกใหญ่ กระทั่งมาหยุดอยู่ที่ชั้นห้า ทันทีที่ประตูเปิดออกพบพยาบาลโจอยู่ที่เคาน์เตอร์พยาบาล

"โทรศัพท์ของเธอปิดตลอดเลยค่ะ"

เธอพูดพลางลุกจากที่นั่งเดินเข้ามาหาหัวหน้าทีมชอน

"ไม่อยู่ในห้องพักด้วยค่ะ"

ทั้งคู่เดินตามทางเดินวงกลม มุ่งหน้าไปยังห้องผู้ป่วยวีไอพีเหมือนนัด

---

[2] หน่วยวัดพื้นที่ของเกาหลี โดยที่ 1 พยอง (평) เทียบเท่ากับ 3.306 ตารางเมตร

กันไว้

หัวหน้าทีมชอนตรวจห้องผู้ป่วยวีไอพีครั้งสุดท้ายเมื่อคืนวันศุกร์ เวลา 23.00 น. ไม่พบสิ่งผิดปกติอะไร

เวลานั้นแซดบยอลอยู่เฝ้าห้องผู้ป่วยวีไอพีตามปกติ เธอนั่งอ่านหนังสืออยู่ที่โต๊ะข้างเตียงในชุดยูนิฟอร์ม สวมทับด้วยเสื้อคาร์ดิแกนเช่นเดียวกับทุกครั้ง ถ้ามีเรื่องด่วนจนต้องละทิ้งหน้าที่ เธอคงติดต่อหัวหน้าพยาบาลหรือพยาบาลโจ ไม่ก็เขาที่เป็นหัวหน้าทีมฝ่ายรักษาความปลอดภัยเพื่อขอความช่วยเหลือแล้ว หญิงสาวเพิ่งอายุย่างยี่สิบปีก็จริง แต่เป็นเด็กฉลาดและมีความรับผิดชอบมาก ถึงขั้นได้รับคำชมและความไว้วางใจ ไม่ใช่แค่จากบุคลากรทางการแพทย์และเจ้าหน้าที่ห้องผู้ป่วย แต่จากลูกบ้านระดับพรีเมียมที่เรื่องมากพวกนั้นด้วย

หลังกดรหัสประจำตัวที่มอบให้เฉพาะบุคลากรทางการแพทย์ไม่กี่คนกับหัวหน้าทีมฝ่ายรักษาความปลอดภัย ผ่านประตูเข้าไปได้จนเจอประตูกระจกใสขนาดใหญ่ เมื่อมองเข้าไปจะพบประธานวอนเซควอนนอนอยู่บนเตียง เขาเป็นบุคคลที่ได้รับการยกย่องว่าเป็น 'นักล่ากิจการอันดับหนึ่งของเกาหลี' 'อัจฉริยะด้านการร่วมทุน (Venture)' 'เส้นทางของเขาคือประวัติศาสตร์การควบรวมกิจการ (M&A) ของเกาหลี' ในช่วงทศวรรษ 1990 ยุคที่แม้แต่คำว่าการควบรวมกิจการยังเป็นเรื่องใหม่ เขาได้นำเทคนิคการควบรวมกิจการแบบอเมริกันที่แทบไม่มีใครนึกถึงมาใช้ในประเทศ และต่อยอดตำนานความสำเร็จอย่างต่อเนื่อง ไม่เพียงเท่านั้น เขายังบุกเบิกการลงทุนและประมูลงานศิลปะก่อนตระกูลธุรกิจชั้นนำในประเทศ จนได้รับคำสรรเสริญจากสื่อว่าเป็น 'สัมผัสของไมดาส[3]'

อย่างไรก็ตาม ความสำเร็จและทรัพย์สินมหาศาลของเขามีด้านมืด

---

[3] Midas Touch หมายถึง คนที่ประสบความสำเร็จในทุกสิ่งอย่าง จับอะไรก็เป็นเงินเป็นทอง

ที่ไม่อาจเปิดเผยต่อชาวโลกแอบซ่อนอยู่ เริ่มจากประวัติที่เขาโดนหน่วยงานกำกับดูแลทางการเงินฟ้องร้องต่อสำนักงานอัยการ ด้วยข้อกล่าวหาใช้ข้อมูลภายในที่เกี่ยวข้องกับการควบรวมกิจการของบริษัท เพื่อขายหุ้นและทำกำไรจากส่วนต่างราคา แต่เขากลับรอดพ้นคดีมาอย่างง่ายดาย เนื่องจากไม่มีข้อกฎหมายที่สามารถเอาผิดได้

นอกจากนี้ยังใช้กลวิธีอื่นๆ เช่น ชักจูงตลาดโดยเผยแพร่ข้อมูลเทคโนโลยีเท็จที่ไม่สามารถนำมาใช้ได้จริง เพื่อแสวงหาผลประโยชน์โดยมิชอบผ่านการควบคุมราคาหุ้น[4] ความสำเร็จของเขาจึงเกิดจากการปั่นราคาหุ้น[5] และเทคนิคการฉ้อโกงทางการเงินขั้นสูง ซึ่งถือว่าล้ำหน้าในสมัยนั้น สรุปง่ายๆ คือเขาเป็นเพียง 'สุดยอดนักต้มตุ๋นผู้ล้ำหน้าเกินยุคสมัย' เท่านั้น

เงามืดที่ทอดยาวเหนือตำนานความสำเร็จกว่าสามสิบปีของเขาเริ่มเด่นชัดขึ้นเมื่อปีที่ผ่านมา เมื่อเริ่มมีการแย่งชิงอำนาจบริหารบริษัทหลักทรัพย์ JM ดั่งคำกล่าว 'เหนือฟ้ายังมีฟ้า' ยูบยองชอล ผู้ที่ประธานวอนแต่งตั้งเป็นประธานบริหารด้วยตัวเอง ได้หันดาบเข้าหาเขาโดยการเข้าซื้อกิจการอย่างไม่เป็นมิตร ประธานวอนสูญเสียอำนาจบริหารให้แก่นักลำกิจการรุ่นใหม่ที่เลียนแบบตัวเขาเอง มิหนำซ้ำ อัยการยังเริ่มสอบสวนเขาในข้อหายักยอกทรัพย์และละเมิดความไว้วางใจ[6] ตามกฎหมายเพิ่มโทษอาชญากรรมทางเศรษฐกิจร้ายแรง และข้อหาทุจริตการซื้อขายหลักทรัพย์[7] ตาม พ.ร.บ. หลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ แต่ประธานวอนไม่ใช่คนที่จะล้มได้ง่ายๆ

---

[4] การกระทำที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อควบคุมหรือปรับเปลี่ยนราคาหุ้นให้อยู่ในทิศทางที่ต้องการ

[5] การกระทำที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อเพิ่มราคาของหุ้นและทำกำไรในเวลาสั้นๆ

[6] Breach of trust หมายถึง การที่ผู้มีหน้าที่ดูแลหรือบริหารทรัพย์สินของผู้อื่น ทรยศความไว้วางใจ โดยใช้ทรัพย์สินของผู้อื่นผิดจากหน้าที่ตน

[7] คำเรียกโดยรวมของการกระทำไม่เป็นธรรมเกี่ยวกับการซื้อขายหลักทรัพย์ เช่น บิดเบือนข้อมูล ใช้ข้อมูลภายใน การควบคุมราคาหุ้น หลอกลวงให้ลงทุน ฯลฯ

ตัวอย่าง

เพื่อปกป้อง 'รอยัลทาวน์' ที่เรียกได้ว่าเป็นผลงานชิ้นเอกในชีวิตเขา เขาได้เริ่มเตรียมการเผื่อไว้หากถูกจับกุมและคุมขัง โดยอ้างว่าเพื่อเป็นการรักษาภาวะไตวายเรื้อรังและภาวะกล้ามเนื้อหัวใจหนาที่อาการรุนแรงขึ้นจากโรคฟาเบรย์[8] ซึ่งเป็นโรคประจำตัว จึงมีการใช้พื้นที่ตึกหลักทั้งชั้นเป็นห้องพักผู้ป่วยสำหรับเขาโดยเฉพาะ แม้แต่ทีมแพทย์ประจำตัวเขาก็เป็นคนเลือกเอง

เจตนาของเขาอาจไม่บริสุทธิ์ แต่ในแง่ของผลลัพธ์กลับกลายเป็นวิสัยทัศน์ที่ก้าวไกลเลยทีเดียว เพราะในวันที่อัยการสั่งฟ้องพร้อมขอควบคุมตัว เขาดันล้มป่วย 'จริง' ด้วยภาวะกล้ามเนื้อหัวใจขาดเลือดเฉียบพลันจนกลายเป็นผู้ป่วยสภาพผัก[9] และตอนนี้ ประธานวอนกำลังนอนนิ่งไม่ต่างจากศพอยู่ในปราสาทโอ่อ่าที่เขาสร้างไว้ มีเพียงดวงตาเลื่อนลอยที่ยังคงส่องประกาย

"ถอดเสื้อคาร์ดิแกนวางไว้แบบนี้ ไม่น่าจะไปไหนไกล..."

พยาบาลโจพูดเสียงเบาขณะตรวจดูถุงน้ำเกลือสามถุงที่ห้อยอยู่บนเสาข้างเตียง หัวหน้าทีมชอนกวาดตามองรอบห้องแล้วถาม

"ในห้องน้ำล่ะ"

"เช็กดูแล้วค่ะ"

บนโต๊ะที่ห่างจากเตียงของประธานวอนหนึ่งเมตรครึ่ง มีประวัติการรักษา ใบสั่งยาที่พิมพ์ออกมา อุปกรณ์ฉีดยา และอื่นๆ วางเรียงเป็นระเบียบ นอกจากนี้ยังมีหนังสือเล่มหนาวางคว่ำหน้าโดยเผยปกหลังขึ้น โดยมีดินสอคั่นอยู่แถวกลางๆ เล่ม เมื่อหัวหน้าทีมชอนพลิกหน้าหนังสือดู ก็พบภาพถ่ายของเด็กผู้หญิงสองคนหันหน้าเข้าหากันอยู่ในกรอบสี่เหลี่ยมจัตุรัส หนังสือนี้

---

[8] Fabry disease โรคหายากที่ถ่ายทอดผ่านทางพันธุกรรม

[9] Vegetative state คือภาวะที่สมองของผู้ป่วยได้รับความเสียหายอย่างรุนแรงจนสูญเสียการรับรู้และเข้าใจ แต่ยังตอบสนองต่อสิ่งเร้าได้บางส่วน เช่น ลืมตา หลับตา ส่งเสียงในลำคอ หรือเรียกว่า 'ภาวะเจ้าชาย/เจ้าหญิงนิทรา'

เกี่ยวกับการถ่ายภาพ แซดบยอลมักจะพกกล้องติดตัว และถ่ายรูปให้พนักงานตึกหลักหรือลูกบ้านระดับพรีเมียมที่เข้าออกห้องตรวจชั้นสองประจำ นี่น่าจะเป็นหนังสือที่แซดบยอลอ่านอยู่อย่างไม่ต้องสงสัย

"ท่านประธานไม่มีอะไรผิดปกติ ให้ฉันรายงานหัวหน้าพยาบาลเลยไหมคะ"

พยาบาลโจถามด้วยน้ำเสียงที่เปี่ยมกังวล เธออยากปกป้องแซดบยอลไม่ให้โดนตำหนิ ด้วยความคิดว่าอาจเกิดเหตุสุดวิสัย จึงตัดสินใจขอความช่วยเหลือจากหัวหน้าทีมชอนก่อน

"ผมจะลองหาดูก่อน ถ้าเก้าโมงแล้วยังไม่เจอตัว ค่อยรายงานแล้วกันครับ"

หัวหน้าทีมชอนตอบพลางมองนาฬิกาข้อมือ

"โอเคค่ะ"

พยาบาลโจที่กำลังเก็บเสื้อคาร์ดิแกนกับหนังสือของแซดบยอล เอ่ยด้วยน้ำเสียงสดใสขึ้นกว่าเดิม

"คงออกไปเที่ยวเล่นนั่นแหละ"

จางกวางมู หัวหน้าทีมฝ่ายธุรการที่เพิ่งมาทำงานตอนเกือบเที่ยงเพราะเป็นวันเสาร์ กล่าวอย่างไม่ใส่ใจ แม้จะมีตำแหน่งหัวหน้าทีมเหมือนกัน แต่ด้วยความที่ได้รับความไว้วางใจสูงสุด จากทั้งประธานวอนและประธานกรรมการวอนจูฮี ผู้ดูแลรอยัลทาวน์แทนประธานวอนในปัจจุบัน ทำให้หัวหน้าทีมจางเป็นบุคคลสำคัญของ 'รอยัลทาวน์' ซึ่งถ้าเปรียบเป็นโรงแรม อำนาจของเขาคงอยู่ระดับผู้จัดการใหญ่

หัวหน้าทีมชอนสำรวจทุกซอกทุกมุมรอบตึกหลักและตึกหอพักอยู่สามชั่วโมง แต่ไม่พบร่องรอยของแซดบยอล สุดท้ายหัวหน้าทีมชอนกับพยาบาลโจจำเป็นต้องรายงานเรื่องที่แซดบยอลละทิ้งหน้าที่กับหัวหน้า

พยาบาลและหัวหน้าทีมฝ่ายธุรการ

"ขอโทษค่ะ"

หัวหน้าพยาบาลจูมีฮเยก้มศีรษะ

"เธออายุยี่สิบใช่ไหม"

"ค่ะ ย่างเข้ายี่สิบ"

"เธออายุยังน้อย คงคิดว่า 'ทำไมวัยรุ่นอายุยี่สิบอย่างฉันต้องมาอยู่ที่นี่ในคืนวันศุกร์สนุกสุดเหวี่ยงแบบนี้' ถึงได้หนีออกไปน่ะสิ ตอนกินเหล้าอยู่ดีๆ อาจปิดโทรศัพท์หายเงียบ คิดว่า 'ช่างมันสิ' เรื่องแบบนี้เราก็รู้ๆ กันอยู่ไม่ใช่เหรอ"

ทั้งหัวหน้าพยาบาลและหัวหน้าทีมชอนคิดว่าแซดบยอลไม่ใช่คนแบบนั้น แต่นี่ไม่ใช่เวลาแสดงความเห็นเช่นนั้น

"พอได้พักในช่วงสุดสัปดาห์ เดี๋ยวก็ตั้งสติได้เองแหละ...ถ้าวันจันทร์ยังแอบกลับมาทำงานเงียบๆ หัวหน้าก็ดูให้หลาบจำแล้วกันครับ จะได้ไม่เกิดเรื่องแบบนี้ขึ้นอีก"

"ค่ะ วันนี้พยาบาลโจจะอยู่เวรกลางคืนเอง"

หัวหน้าพยาบาลตอบ

"อีกอย่าง ทุกคนช่วยเก็บเป็นความลับด้วย อย่าให้มีข่าวลือไม่จำเป็นแพร่ออกไป ถ้าลูกบ้านรู้เรื่องนี้จะดูไม่ดี เข้าใจไหม"

"รับทราบครับ/ค่ะ"

ทั้งสามตอบพร้อมกัน

ทันทีที่ออกจากตึกหลัก ลมหนาวของเดือนพฤศจิกายนก็พัดมาจนเผลอห่อไหล่ ความอ่อนล้าถาโถมเข้ามาไม่ยั้ง อาจเพราะเมื่อคืนไม่ได้นอนเต็มอิ่ม และต้องตื่นตัวอยู่ตลอดเกือบสามชั่วโมง หัวหน้าทีมชอนเดินกลับไปยังหอพัก ด้วยความคิดว่าได้อาบน้ำอุ่นสักหน่อยคงจะดี ทันใดนั้นเขาก็ชะงักฝีเท้า

เรื่องเสื้อคาร์ดิแกนสีเขียวที่แขวนอยู่บนเก้าอี้ห้องผู้ป่วยยังคงค้าง

คาใจ เสื้อตัวนั้นไม่ใช่ยูนิฟอร์มของพยาบาล แต่เป็นเสื้อผ้าส่วนตัวของแซดบยอล เขาจำได้ว่าเคยเห็นเสื้อตัวนี้หลายครั้งตอนเจอแซดบยอลในหอพัก สีของมันเขียวสดแบบไม่ค่อยพบเห็นกันทั่วไป รวมถึงวัสดุกับดีไซน์ยังหรูหรามาก ช่วยขับเน้นผิวขาวของแซดบยอลได้เป็นอย่างดี

'เช้ามืดเดือนพฤศจิกายนอากาศหนาวขนาดนี้ ไม่ใส่เสื้อคาร์ดิแกนจะออกไปไหน'

หัวหน้าทีมชอนเกิดอยากเช็กบันทึกกล้องวงจรปิดที่ศูนย์เฝ้าระวังขึ้นมากะทันหัน จึงเปลี่ยนทิศทางมุ่งหน้าไปยังศูนย์เฝ้าระวัง ซึ่งอยู่ที่ชั้นใต้ดินหนึ่งของตึกหลักแทน

เจ้าหน้าที่เวรประจำศูนย์เฝ้าระวังในช่วงสุดสัปดาห์คือเจ้าหน้าที่ฮวังอิลกึน เขาเป็นพนักงานดีเด่น รูปร่างสูงใหญ่ ดูเป็นคนซื่อสัตย์ ขยันขันแข็ง อาศัยอยู่ในหอพัก แต่กลับใช้ชีวิตอยู่ในศูนย์เฝ้าระวังแทบจะตลอด เพราะขาดแคลนกำลังคน เขาไม่ใช่คนจู้จี้จุกจิก แถมยังไม่สงสัยว่าทำไมถึงต้องเช็กบันทึกกล้องวงจรปิด เพราะฉะนั้นไม่จำเป็นต้องอธิบายเหตุผลอะไรกับเขา

"ใช้คอมพ์เครื่องนี้ได้ครับ"

เจ้าหน้าที่ฮวังล็อกอินเข้าคอมพิวเตอร์ส่วนกลางที่วางอยู่ตรงทางเข้าศูนย์เฝ้าระวัง แล้วเลื่อนเก้าอี้มาไว้หน้าคอมพิวเตอร์

"เราอยู่ระหว่างตรวจสอบโปรแกรมกันมาตั้งแต่สัปดาห์ที่แล้ว ใช้ได้แค่ไอดีของผู้ดูแลระบบเท่านั้นครับ ผมล็อกอินไว้ให้แล้ว ใช้ได้เลยครับ"

"ขอบใจมากเจ้าหน้าที่ฮวัง"

หลังเจ้าหน้าที่ฮวังกลับไปประจำที่ หัวหน้าทีมชอนเริ่มตั้งค่าตำแหน่งและเขตเวลา แล้วเปิดไฟล์กล้องวงจรปิดที่เกี่ยวข้อง กล้องวงจรปิดที่ติดตั้งในหอผู้ป่วยชั้นห้าจะบันทึกแยกไว้ต่างหาก เพื่อไม่ให้เจ้าหน้าที่ศูนย์เฝ้าระวัง

ตัวอย่าง

เข้าดู ในขณะที่ยังสามารถตรวจบริเวณชั้นหนึ่ง ชั้นสอง และทางเข้าออกของตึกหลักได้ ระหว่างเปิดวิดีโอจากกล้องบนเพดานล็อบบี้ชั้นหนึ่ง ซึ่งจับภาพบริเวณทางเข้า โดยสลับความเร็วระหว่างห้าเท่ากับสิบเท่า และเล่นซ้ำไปมา ในที่สุด เงาร่างของคนผู้หนึ่งก็ปรากฏตัวเข้ามาในสายตาเขา เงาร่างในเสื้อโคตตัวยาวเดินออกไปทางประตูชั้นหนึ่ง เห็นเพียงด้านหลังก็รู้ว่าเป็นผู้หญิง ตอนนั้นเป็นเวลา 05.10 น. ของเช้าวันเสาร์

ค่อยหายเครียดและโล่งอกขึ้นมาหน่อย เขาถึงกับหลุดขำออกมาเบาๆ ไม่อยากเชื่อว่าที่ตัวเองวิตกเกินเหตุ จะเป็นเพราะความลำเอียงที่คิดว่า 'เธอไม่ใช่เด็กแบบนั้น' แต่ก็อย่างที่หัวหน้าทีมฝ่ายธุรการบอก เด็กวัยยี่สิบคงแค่ 'หนีออกไปเที่ยวเล่นตอนเช้ามืด'

หัวหน้าทีมชอนค่อยๆ ก้าวเท้าที่หนักอึ้งจากความเหนื่อยล้า เดินกลับหอพัก

ตัวอย่าง

2

วันอาทิตย์ เวลา 03.00 น. ฮยอนซูกระเด้งตัวลุกจากเตียงเดี่ยวเก่าๆ พร้อมกับครางในลำคอ

เธออุตส่าห์คาดผ้าปิดตาให้หลับสนิท แต่ผ่านมาสามชั่วโมงแล้วก็ยังนอนพลิกตัวไปมา หลับไม่ลงเสียที หลังนั่งเหม่ออยู่ครู่หนึ่ง เธอก็เตะผ้าห่มแล้วลุกขึ้นเหมือนเพิ่งตัดสินใจครั้งใหญ่ เวลานอนไม่หลับ ทางออกที่ดีที่สุดคือการทำให้ร่างกายหมดแรง ฮยอนซูคว้าชุดวอร์มมาสวมลวกๆ ทีละชิ้นพอออกมาที่ห้องนั่งเล่น ก็เห็นมินจีสวมแค่เสื้อกันหนาวขนปุยมีฮู้ด กำลังพนมมือไปทางหน้าต่างที่ปิดแค่บานเกล็ดกระจก

“อูมินจี! ทำอะไรอยู่ถึงไม่นอน”

“หนูทำให้พี่ตื่นเหรอ”

มินจีหันมาตอบ

“เปล่า พี่แค่นอนไม่หลับน่ะ”

ฮยอนซูตอบพลางกระชับเสื้อแจ็กเกตกันลมให้เข้าที่

“หนูกำลังอธิษฐานต่อจันทร์ดับที่ย้ายเข้าราศีพิจิก เป็นการขอพรให้

ตัวอย่าง

พระจันทร์ช่วยให้สมปรารถนา”

“อธิษฐานอะไรถึงไม่หลับไม่นอน”

“แซดบยอลบอกฉันว่า เวลาเกิดจันทร์ดับ ต้องรีบอธิษฐานภายในแปดชั่วโมง เพื่อไม่ให้ชนกับช่วงจันทร์ไร้มุม[10] หนูเผลอหลับไปตอนหัวค่ำ เลยเริ่มอธิษฐานช้า ต้องรีบอธิษฐานแล้ว”

“งั้นช่วยอธิษฐานให้พี่หลับสนิทหน่อยสิ”

ฮยอนซูฝากฝังขณะหารองเท้าผ้าใบในกล่องรองเท้าที่กองมั่วซั่วอยู่หน้าทางเข้าแคบๆ

“นั่นมันคำอธิษฐานของพี่ พี่ต้องขอเองสิ”

“มินจีผู้น่ารักช่วยอธิษฐานแทนพี่หน่อยสิ ถ้ามินจีขอ พระจันทร์ต้องรับฟังแน่ๆ”

ฮยอนซูตอบขณะสวมรองเท้าผ้าใบที่เพิ่งหาเจอ

“แล้วนี่จะไปไหนเหรอ”

“ไปออกกำลังกายใต้แสงจันทร์”

“ไม่กลัวบ้างหรือไง”

“ลืมไปแล้วเหรอว่าพี่เป็นตำรวจผู้ทรงเกียรติของประเทศชาติ”

“ระวังตัวด้วยนะ”

“วิ่งรอบโครงการรอบเดียวก็กลับมาแล้ว รีบไปนอนได้แล้ว”

มินจีเพิ่งอายุยี่สิบปี มาจากสถานสงเคราะห์ ‘จงซาน’ เช่นเดียวกับฮยอนซู

ในปีที่ฮยอนซูอายุสิบห้า มินจีกับแซดบยอลซึ่งอายุหกขวบเท่ากันได้เข้ามาอยู่ในสถานสงเคราะห์หลังจากเธอไม่กี่สัปดาห์ ทั้งคู่เชื่อฟังฮยอนซู

---

[10] Void time หมายถึง ช่วงเวลาที่ดวงจันทร์ไม่ทำมุมกับดาวเคราะห์อื่นๆ อยู่ในตำแหน่งสุดท้ายของราศีหนึ่ง ก่อนย้ายเข้าสู่ราศีถัดไป

เหมือนพี่สาวแท้ๆ และตามติดแจเหมือนหมากฝรั่ง แม้น้องๆ จะอายุห่างกับฮยอนซูถึงเก้าปี จนต้องคอยประคบประหงมเลี้ยงดู แต่แทนที่จะเหนื่อยหรือรำคาญ เธอกลับรู้สึกผูกพันเหมือนสายเลือดเดียวกันมากกว่า

เมื่อสองปีก่อน ตอนที่ฮยอนซูได้เป็นตำรวจด้วยโควตาพิเศษทางด้านศิลปะการต่อสู้ และเดินทางออกจากจงซาน มินจีกับแซดบยอลยังเรียนอยู่ชั้นมัธยมปลายปีที่สองในวิทยาลัยการสาธารณสุข หลังเรียนจบ ทั้งคู่ได้เริ่มต้นชีวิตการทำงานอย่างเต็มตัว โดยเข้าทำงานเป็นผู้ช่วยพยาบาลที่ 'ศูนย์การแพทย์จงซาน' ซึ่งเป็นโรงพยาบาลในเมืองจงซาน สถานสงเคราะห์กับเด็กสาวทั้งสอง เป็นเหตุผลที่ทำให้ฮยอนซูไม่ลังเลที่จะยื่นขอประจำการที่สถานีตำรวจจงซาน และกลับมายังเมืองจงซานอีกครั้ง หลังจบการศึกษาจากโรงเรียนตำรวจและผ่านการฝึกงานเป็นตำรวจท้องถิ่นในพื้นที่ทางตอนเหนือของจังหวัดคยองกี

อะพาร์ตเมนต์ขนาดสิบเก้าพยองที่ทั้งเล็กทั้งเก่านี้ เป็นบ้านเช่ารายปีก็จริง แต่ฮยอนซูตั้งใจหาไว้เพื่ออาศัยอยู่กับมินจีและแซดบยอล อย่างไรก็ตาม แซดบยอลได้รับเลือกเป็นพนักงานประจำหอผู้ป่วยวีไอพี ตึกหลักของรอยัลทาวน์ ซึ่งเป็นโรงพยาบาลสาขาของศูนย์การแพทย์จงซานตั้งแต่ฤดูใบไม้ผลิที่ผ่านมา ตอนนี้เลยอาศัยอยู่ในหอพักพนักงานรอยัลทาวน์ เพราะอย่างนั้นแม้ฮยอนซูจะกลับมาจงซานได้สองสัปดาห์แล้ว แต่นัดระหว่างผู้ช่วยพยาบาลที่ไม่มีวันหยุดสุดสัปดาห์กับตำรวจมือใหม่ก็ยังเลื่อนออกไปเรื่อยๆ

เช้ามืดเดือนพฤศจิกายนอากาศเย็นเยือก แต่ช่วยให้ฮยอนซูรู้สึกดีขึ้น ทันตาเห็น ฮยอนซูมัดผมยาวของเธอแน่น แล้วเริ่มวิ่งไปตามเส้นทางเดินเล่น เมื่อออกจากประตูด้านข้างของอะพาร์ตเมนต์ เข้าสู่เส้นทางเดินเล่นและขึ้นเนินไปไม่กี่เมตร ก็จะเห็นวิวอาคารสวยๆ ของรอยัลทาวน์กลมกลืนไปกับ

ตัวอย่าง

ภูมิทัศน์รอบด้าน ที่บอกว่าพวกเขาตั้งใจออกแบบกระทั่งแสงไฟตอนกลางคืนนั้น คงไม่ใช่ข่าวลือเกินจริงแต่อย่างใด รอยัลทาวน์มีพื้นที่เก้าหมื่นพยอง ดูยิ่งใหญ่อลังการเพราะโอบล้อมทั้งภูเขาและทะเลสาบ

ฮยอนซูวิ่งอ้อมรอยัลทาวน์ไปทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ประมาณสามกิโลเมตร พยายามรื้อฟื้นความทรงจำเก่าๆ แม้ปัจจุบันจะต้องนั่งรถกว่าสิบห้านาทีเข้าไปทางเขามูอัก แต่เมื่อหกถึงเจ็ดปีก่อน สถานสงเคราะห์จงซานเคยอยู่ตรงนี้ บริเวณต้นเขตพื้นที่ห้ามพัฒนา ล้อมรอบด้วยต้นไม้ที่เติบโตกระจัดกระจายพร้อมวัชพืชหนาทึบ ให้ความรู้สึกเหมือนอยู่บนเกาะห่างไกล

'แล้งแค่ไหนวัชพืชก็ยังโตเอาๆ เพราะเด็กๆ ชอบร้องไห้กันหรือเปล่านะ'

แม้จะมีอาสาสมัครมาตัดวัชพืชหลายครั้งต่อปี แต่วัชพืชก็ยังโตไวจนน่ากลัว อย่างที่ครูพี่เลี้ยงชอบพูดติดตลก ไม่ว่าผู้อำนวยการที่นี่จะเป็นคนอบอุ่นแค่ไหน ไม่ว่าครูพี่เลี้ยงจะให้ความรัก ความห่วงใยเพียงใด น้ำตาของเด็กๆ ก็ไม่เคยหยุดไหล

เด็กที่ร้องไห้เพราะเศร้าที่ต้องจากเพื่อนๆ ไปอยู่ต่างที่กับพ่อแม่บุญธรรม เด็กที่ร้องไห้เพราะอยากถูกรับเลี้ยงแต่ไม่ถูกเลือก เด็กที่ร้องไห้เพราะไม่ได้กลับบ้านแม้ผ่านวันที่พวกเขาเฝ้ารอ เด็กที่สะอื้นด้วยความกลัวว่าพ่อแม่จะไม่มารับพวกเขากลับบ้านตลอดชีวิต หรือแม้กระทั่งเด็กที่ร้องไห้เพราะกลัวว่าพ่อแม่จะมารับ เด็กๆ ในสถานสงเคราะห์ต่างร้องไห้เพราะกลัวชะตากรรมที่อาจผิดไปจากความคาดหวังของตน แต่น่าแปลกที่ฮยอนซูไม่เคยอยู่ในกลุ่มใดเลยที่กล่าวมา

ตอนฮยอนซูอายุประมาณหกขวบ พี่ชายที่อายุมากกว่าเธอสองปีถูกพ่อเลี้ยงทำร้ายจนลำไส้แตกเสียชีวิต ฮยอนซูเห็นเหตุการณ์นั้นกับตา เมื่อตำรวจมาซักถามแม่ของเธอ แม่กลับเอาแต่ร้องไห้ ไม่ยอมบอกว่าพ่อเลี้ยงเป็นคนทำ

คุณลุงตำรวจคนนั้นน่าจะสงสารฮยอนซูที่ตัวผอมแห้ง จึงเลื่อนการสอบสวนออกไป และอุ้มฮยอนซูไปที่ร้านขายของชำ ซื้อเค้กคาสเทลลาแบบกลม พร้อมนมกับขนมอื่นๆ ให้ ระหว่างกอดขนมกลับบ้าน ฮยอนซูรวบรวมความกล้าแล้วกระซิบข้างหูคุณลุงตำรวจ

'พ่อ...ตีหนู'

พ่อเลี้ยงถูกจับกุม แม่ของเธอฆ่าตัวตาย ฮยอนซูกลายเป็นเด็กกำพร้า ดังนั้นเธอไม่มีเหตุผลให้ต้องร้องไห้เหมือนเด็กคนอื่นๆ

ตรงที่เคยเป็นสถานสงเคราะห์จงซาน ปัจจุบันกลายเป็นอาคารสองชั้นสวยงามราวภาพวาด ผนังภายนอกตกแต่งด้วยกระเบื้องโมเสก ช่างตลกร้ายที่พอเกาะรั้วไม้มองใกล้ๆ กลับพบว่าอาคารหลังนั้นเป็นโรงเรียนอนุบาลที่ดำเนินการโดยรอยัลทาวน์

เป็นโรงเรียนอนุบาลที่เด็กจากหมู่บ้านทาวน์เฮาส์หรูใกล้ๆ นั่งรถลีมูซีนมาเรียน ค่าเล่าเรียนของที่นี่สูงกว่าค่าเทอมมหาวิทยาลัย ถึงอย่างนั้นอัตราการแข่งขันในการเข้าเรียนก็ยังสูงถึงหนึ่งต่อหลายสิบ

ฮยอนซูรู้สึกผ่อนคลายอย่างน่าประหลาด ไม่ใช่ว่าเธอไม่เคยคิดถึงช่วงเวลาเหล่านั้น แต่ดูเหมือนว่าความยิ่งใหญ่งดงามของรอยัลทาวน์ จะลบเลือนความทรงจำอันเศร้าหมองจากสถานสงเคราะห์ไปมากจนแทบหมดสิ้น ฮยอนซูสูดลมหายใจเข้าลึกๆ แล้วเริ่มออกวิ่งอีกครั้ง

ตัวอย่าง

3

เช้าวันจันทร์ ห้อง 103 ยูนิตพรีเมียมคึกคักตั้งแต่เช้าตรู่ เสียงเพลง ไวโอลินคอนแชร์โตหมายเลข 4 ท่อนที่หนึ่ง โดยปากานินี[11] ดังออกมาจากลำโพงแทนนอย ออโตกราฟ มินิ ที่จับคู่กับแอมป์หลอด[12] คุณนายออเดรย์ ลูกบ้านห้อง 103 ฮัมทำนองจากเพลงที่เล่นอยู่ ขณะที่ช่างทำผมซึ่งมาบริการถึงบ้านกำลังจัดแต่งทรงผมให้

"เขาว่าคนฟังโมสาร์ทหรือบาคแก่แล้วละค่ะ คนฟังบีโทเฟนหรือไชคอฟสกี้อย่างคุณนาย แสดงว่ายังกระปรี้กระเปร่า"

ช่างทำผมวัยหกสิบปีอวดภูมิระหว่างใช้เครื่องม้วนผมดัดลอนผมสีเงินของคุณนายออเดรย์

"ปากานินีค่ะ ปากานินี ไม่ใช่บีโทเฟน"

---

[11] นิคโคโล ปากานินี (Niccolò Paganini) นักไวโอลินและคีตกวีชาวอิตาเลียนคนสำคัญของยุคโรแมนติก

[12] อุปกรณ์ขยายกำลังขับที่ใช้หลอดสุญญากาศเป็นอุปกรณ์หลักในการขยายสัญญาณ

“อ๋อ จริงด้วยค่ะ ว่าแต่วันนี้มีเรื่องพิเศษอะไรหรือเปล่าคะ”

“บอกไปแล้วนี่คะ ว่าวันนี้มีถ่ายทำ คุณอันยังสาวอยู่แท้ๆ ทำไมถึงได้ขี้ลืมแบบนี้นะ”

ชั่วขณะหนึ่ง แววตาของช่างทำผมสั่นไหว

“นั่นสิคะ ฉันนี่แย่จริงๆ”

ช่างทำผมตอบหน้าตาเฉยราวกับเป็นความผิดของเธอจริงๆ

คุณนายออเดรย์ ผู้ใกล้จะถึงวันเกิดครบรอบแปดสิบปี เริ่มแสดงอาการอัลไซเมอร์ระยะแรกเริ่ม

เธอคือตัวอย่างของคนที่กลายมาเป็นมหาเศรษฐี จากการบริหารจัดการหุ้นและอสังหาริมทรัพย์ที่สามีจากตระกูลธุรกิจสถาบันกวดวิชารุ่นแรกในย่านกังนัมทิ้งไว้ให้เป็นมรดก เป็นที่รู้กันว่าอะพาร์ตเมนต์หรูสามสิบยูนิตและอาคารอีกหลายหลังในย่านอัพกู จองเป็นเพียงส่วนหนึ่งในทรัพย์สินทั้งหมดของเธอ อย่างไรก็ตาม เธอไม่ได้แสวงหาเงินเพียงอย่างเดียว ทั้งเธอและสามีเคยเป็นนักศึกษาวิศวกรรมศาสตร์ระดับหัวกะทิอนาคตไกล แต่กลับต้องล้มเลิกการไปเรียนต่อที่ต่างประเทศเพราะความยากจน อีกทั้งยังต้องแบกรับภาระหาเลี้ยงครอบครัว ความเจ็บปวดนี้เองที่ทำให้เธอทุ่มเทแรงกายแรงใจเพื่อการศึกษาของลูกสาว แต่เพิ่งมาตระหนักได้ในภายหลังว่าการทำแบบนั้นกลับเป็นการทำร้ายลูก

‘คนไม่เคยอดอยากมักไม่รู้จักดิ้นรน’

ความผิดหวังในตัวลูกๆ ไม่ได้จบลงเพียงเท่านั้น ลูกสาวทั้งสองของเธอชอบเร่งแม่ให้มอบมรดก เนื่องจากมองว่ามรดกแสนล้านวอนเป็นเพียงตัวเลือกของชีวิตและสิทธิพื้นฐานในฐานะลูก คุณนายออเดรย์เห็นถึงความละโมบโลภมากของลูกสาว เริ่มหวาดระแวงว่าจะถูกลูกสาวทั้งสองและลูกเขยทำร้าย สุดท้ายจึงตัดสินใจย้ายมาอยู่ที่รอยัลทาวน์

รอยัลทาวน์มีมาตรการป้องกันไม่ให้คนที่ลูกบ้านไม่ต้องการพบเข้าเยี่ยมอย่างเข้มงวด แม้จะเป็นบุคคลในครอบครัวหรือญาติ ความปลอดภัย

ตัวอย่าง

จึงนับว่าสูงมาก แม้แต่คำสั่งห้ามเข้าใกล้ของศาลยังเทียบไม่ติด

ทว่าความหวาดระแวงของคุณนายออเดรย์กลับไม่น้อยลงเลยหลังย้ายเข้ามา ในช่วงสองปีที่ผ่านมา คุณนายออเดรย์ได้ปรึกษาหารือกับทนายความเพื่อให้แน่ใจว่า หลังจากที่เธอเสียชีวิต ลูกสาวของเธอจะไม่ได้รับมรดกแม้แต่พุนเดียว[13] หรืออาจเป็นเพราะเธอทุ่มเทมากเกินไปเพื่อไม่ให้ลูกสาวของเธอได้รับมรดก โรคอัลไซเมอร์ถึงได้มาเยือน

โชคดีที่ตอนนี้ยังเป็นเพียงอัลไซเมอร์ระยะแรกเริ่ม และการก่อตั้งทรัสต์[14] สำหรับผู้ป่วยอัลไซเมอร์ก็สำเร็จลุล่วงก่อนที่ลูกๆ จะรู้ตัว การคิดว่าตัวเองจะได้หลุดพ้นจากบ่วงของคำว่า 'ครอบครัว' และปิดฉากชีวิตลงอย่างงดงามที่รอยัลทาวน์ กลับเป็นสิ่งที่ทำให้คุณนายออเดรย์มีความสุขกับชีวิตมากขึ้น

"ฉันเลือกเอาไว้หลายชุดแล้ว คุณอันช่วยดูให้หน่อยได้ไหม"

"ได้อยู่แล้วค่ะ เป็นการถ่ายทำอะไรเหรอคะ"

"รูปงานศพ"

หญิงชราตอบด้วยน้ำเสียงตื่นเต้นเหมือนไม่รู้สึกอะไร

"ถ่ายรูปงานศพอีกแล้วเหรอคะ"

"ครั้งก่อนสำหรับฤดูใบไม้ร่วง แต่ครั้งนี้สำหรับฤดูหนาว ฉันอาจตายในฤดูหนาวก็ได้นะ"

จะว่าน่าเอ็นดูหรือว่าน่าสงสารดีล่ะ รอยยิ้มขมขื่นผุดบนใบหน้าของช่างทำผมแวบหนึ่ง

---

[13] หน่วยนับเงินที่มีค่าน้อย ปัจจุบันไม่ได้ใช้แล้ว ตรงกับสำนวน 'แม้แต่สตางค์แดงเดียว'

[14] การที่เจ้าของทรัพย์สินมอบทรัพย์สินให้แก่บุคคลที่ไว้วางใจ (ที่เรียกว่า Trustee) ดูแลหรือจัดการทรัพย์สินนั้นตามข้อตกลงหรือเงื่อนไขที่กำหนดไว้ล่วงหน้า ต่างจากพินัยกรรมตรงที่สามารถดำเนินการได้ในขณะที่เจ้าของทรัพย์สินยังมีชีวิตอยู่

“ตายจริง! จะสิบโมงแล้ว ต้องรีบเตรียมตัวก่อนที่แซดบยอลจะมาเร็วเข้า”

คุณนายออเดรย์รู้จักแซดบยอลเมื่อหนึ่งปีก่อน

เธอเข้ารับการตรวจสุขภาพประจำปีอย่างละเอียดที่ศูนย์การแพทย์จงซานสาขารอยัลทาวน์ และได้พบกับแซดบยอลซึ่งทำงานเป็นนักศึกษาฝึกงานผู้ช่วยพยาบาล แซดบยอลเป็นเด็กที่สดใสและซื่อตรง ถึงขนาดกล้าเปิดเผยว่าเธอเติบโตมาในสถานสงเคราะห์ แซดบยอลชอบถ่ายภาพ พอถึงช่วงพักก็ใช้กล้องฟิล์มถ่ายภาพคนรอบข้างตลอด วันหนึ่งเธอยื่นรูปถ่ายใบหนึ่งให้คุณนายออเดรย์

ฉันเคยหน้าตาแบบนี้ด้วยเหรอ คุณนายในภาพถ่ายดูแปลกตา แต่ก็สวยมากเช่นกัน

‘คุณนายรู้ไหมคะว่าตอนหันขวา คุณนายดูสวยมากเลยนะคะ’

ว่ากันว่าภาพถ่ายแสดงให้เห็นความรักที่ช่างภาพมีต่อสิ่งที่ถ่าย ใบหน้าบนภาพถ่ายของแซดบยอลมักจะอบอุ่นและน่ารักเสมอ

คุณนายออเดรย์ขอใช้บริการพยาบาลที่บ้านโดยเลือกแซดบยอลเป็นผู้ดูแล ทั้งคู่เลยมีโอกาสได้ใช้เวลาหนึ่งถึงสองชั่วโมงด้วยกันทุกเช้า จนกระทั่งประธานวอนอะไรนั่นล้มป่วยและพรากแซดบยอลไปจากเธอ

คุณนายออเดรย์สวมเสื้อคาร์ดิแกนยาวสีน้ำตาลทองที่ทำจากขนบิกุญญา[15] จากเปรูและผลิตในลอนดอน พร้อมกับผ้าคลุมไหล่จากวัสดุเดียวกัน นั่งอย่างไร้ที่ติพลางพลิกดูอัลบัมภาพระหว่างรอแซดบยอล

นาฬิกากล่องดนตรีบอกเวลาเที่ยงวัน คุณนายออเดรย์ยกโทรศัพท์ขึ้นมากดเบอร์แซดบยอลทันที

ทว่าโทรศัพท์ปิดอยู่ แซดบยอลไม่มา

---

[15] สัตว์เลี้ยงลูกด้วยนมในวงศ์อูฐ (Camelidae) มีถิ่นกำเนิดและกระจายพันธุ์ในทวีปอเมริกาใต้